

Bognár Anna

Szerelem és halál

A magasból nézem, hogy mi zajlik a porban,
hol apró csatáim megharcolva nemrég,
mint pöttömnyi hernyók, sárba ragadt sorban,
ám engem ijával megkarcolt a nem-lét.

Múló szeszélyek, béklyók és haragok,
és araszolás a szúrós köveken,
ha rajtam múlik, nem megyek, maradok,
és milliók sorsát könnyelműn követem.

Embernek lenni csak kétes állapot,
hajthat hit, eszme és szerelem,
de irigyeled a véges állatot,
ösztön-szabta, éhes, szertelen.

A te szomjadra ital, a te éhedre válasz
nem lesz, hiába, hasztalan.
tapogatózol, de elillan a támasz,
s már csak két dolog vár az asztalon.

Az egyik a szerelem. Biztosan rádtalál,
és beleburjánzik a kába jelenbe,
indulsz-e, szárnyalsz-e, egészen rajtad áll,
ki tegnap ismert, ma hiába keresne.

Mert átformál, alakít, ősi varázslat,
tudja mindenki... de értik-e kevesen?
Mikor a lelked épphogy csak parázslott,
hogyan lett lánggá, mi szítja hevesen?

Mitől te és nem más? Minek is kutatom,
a ráció véges, az érzés végtelen,
te lettél az, ki velem tart utamon,
nélküled vagyok gyöngé és védtelen.

A másik a halál. Ez vár az asztalon.
Sorsod könyvében villanó sorok.
Hogy ne tudd az órát, hidd el, haszna van.
Halál és szerelem. Mindkettő konok.